

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

πρέπει να έχη το κυριαρχικό αυτό ύφος, τόλιγακι απότομο και τραχύ. Νά φαίνεται κύριος. Αυτά σκεπτόταν τὸ κοριτσάκι, πού ὡς τότε εἶχε ζήσει ἀνάμεσα στὰ δειλά κι' ὠμορφα πουλιάκια.

Ἐπειτα, ἐκεῖνο πού γοήτευε, ἦταν ἡ κομψότης τοῦ σώματός του, ἡ στάσις του, ἡ παραμικρὴς χειρονομία του κ' ἡ λεπτομέρεια τοῦ ντυσιματός του ἀκόμη. Σὲ κανέναν ἄνδρα, ἀπὸ ὅσους εἶχε δῆ ὡς τότε, δὲν εἶχε παρατηρήσει τόση ἀριστοκρατικὴ λεπτότητα. Εἶχε πόδι μικρὸ, χέρια λεπτὰ, λίγο μακρουλά μεν ὑψηλὰ περιποιημένα, σὰν γυναίκα.

Ἦταν τάχα γιὰ τὴ Σουζέτ τρυφερότης ἢ προσοχὴ τῆς αὐτῆς σὲ ἕναν μονάχα ἄνδρα; Δὲν ἤξερε, δὲν εἶχε ρωτήσει τὸν ἑαυτὴ τῆς. Ἄλλωστε κι' ἂν ἀναρωτιόταν, πάλι δὲν θάβρισκε ἀπάντησι νὰ δώσει. Κι' ὅμως!... Μὲ τὸ νὰ εἶνε διαρκῶς παρών, μὲ τὸ νὰ τὴν περιβάλλῃ μ' ἕνα θλέμμα, τὸ ὁποῖο ἦταν σὰν χαϊδί προστατευτικὸ κυρίου, τῆς προκαλοῦσε εὐχαρίστησι, τῆς ὁποίας δὲν μποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ τὸν λόγο. Δὲν ἤξερε γιὰτί ἦταν εὐτυχὴς γι' αὐτὸ, καὶ δὲν ζητοῦσε νὰ τὸ μῆθι. Ἐνα πρᾶγμα μόνον τὴν παραξένευε: Τὸ ὅτι ἐνῶ δὲν ἦταν καθόλου περιεργή, εἶχε γίνῃ τώρα τελευταία τέτοια, σὲ ἐξαιρετικὸ βαθμῶ. Παραμόνευσε σχεδὸν τὸ ὕψος, μὲ τὸ ὁποῖο μιλοῦσε ὁ κόσμος γιὰ τὸν κύριο Νορθαζό, καθὼς καὶ τὸν τρόπο με τὸν ὁποῖο τὸν κύτταζαν ὅταν ἔμπαινε σ' ἕνα σαλόνι. Θὰ ἤθελε νὰ μαντέψῃ τί σκεπτόντουσαν γι' αὐτὸν. Ἄν ἔλεγαν τὸ δνομά του κοντὰ τῆς, λημονοῦσαν τὸ κάθε τι, τέντυνε τὸ αὐτὴ τῆς καὶ ἐπέφετε κατόπιν σὲ θεατικὰ σὺλλογη.

Ἄν διηγόντουσαν ὅτι ὁ κ. ντὲ Νορθαζό, τολημρὸς κολυμβητῆς ἢ παράτομος ἵππεύς, εἶχε διατρέξει κάποιον κίνδυνο, ἀπ' τὸν ὁποῖο διέφυγε χάρις στὴν ψυχραιμία καὶ σὸ θάρρος του, ἢ ἐν διηγόντουσαν ἐπιτυχίες του στὴ σκοποβολῆ ἢ σὲ ἄλλες ἀσκήσεις, δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ μιά κίνησι ὑπερηφάνειας.

Παρὰ λίγο ν' ἀναλύθῃ σὲ δάκρυα, δταν ἄκουσε μιά δεσποινίδα σὲ ἡλικία γάμου, νὰ λέη:

—Ἐγὼ θρίσκα τὸν κ. ντὲ Νορθαζό πολὺ καθὼς πρέπει!

Πέρασαν πολλὲς ἡμέρες. Ἡ ἐξαδέλφη Ἰσαυρίνα, ἡ ὁποία συλλογιζόταν τὴ σέραρα καὶ τὰ πουλιά τῆς, μιλοῦσε σοβαρῶς γιὰ τὴν ἐπάνουσα γι' αὐτὸς στὸ Παρίσι. Μά ἡ Σουζέτ ἀπαυστοῦσε:

—Ἐ, δὲν ὑπάρχει θία! Εἶνε τόσο ὠμορφα ἐδῶ!...

Κ' ἡ ἀπάντησις αὐτῆ παραξένευε τὴ δεσποινίδα γι' Ἄβελν καὶ τόσο περισσότερο μάλιστα γιὰτι ἐδῶ κι' ἕναν μῆνα τώρα ἔβρεχε συνεχῶς. Μά ἡ Σουζέτ εἶχε τὴν καλοκαίρι στὴν ψυχὴ τῆς.

Ἐνα ἔραβυ, κατὰ τὴν ὄρα τοῦ χοροῦ, τὴν ἔπιασε μελαγχολία. Ὁ κ. Νορθαζό δὲν ἦταν ἐκεῖ. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού, ἐνῶ ἔμπαινε στὴ σάλα, δὲν τὸν εἶδε κεῖ κάτω, ἀνάμεσα στὰ δύο παράθυρα, νὰ τὴν κτυτᾷ. Κι' ἀφοῦ πέρασε μιά ὀλόκληρη ὄρα, πάλι δὲν φ'ἴσκηκε. Ἐφυγε; Ἦταν ἀρρωστος; Μήπως χτυπήθηκε στὶς ἀσκήσεις του; Ἡ καρδιά τῆς Σουζέτ ἔπασχε...

Στάθηκε ἀδύνατο νὰ μείνῃ ἤσυχη κοντὰ στὴν ἐξαδέλφη Ἰσαυρίνα, ἡ ὁποία φλυαροῦσε καὶ γελοῖοσε. Σηκόθηκε, ὄχι γιὰ νὰ χορεύῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ θγῆ σὸ μπαλκόνι καὶ ν' ἀναπνεύσῃ.

—Πῆρε κάτι ἐπάνω σου, νὰ μὴ σφύξει κάποιος ἐπὶ τῆς φάνας ἢ δεσποινίδας.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Σ' ἕνα χωρὶ τῆς Γαλλίας, μέσῃ σ' ἕνα μεγάλο παμπλάσι, ἀρχοντικὸ, ζῆ καταλέπιτῃ μιά ἀλλοκοτὴ γῆρα ὑπερήτρια, ἡ γράφ Μαγκέ, ἡ Στριγγλα, ὅπως τὴ λέει οἱ χωρικοί. Ἡ Μαγκέ εἶνε μυστηριώδης καὶ ἄγρια. Ὅλοι τὴν φοβοῦνται. Δὲν μιλάει σὲ κανένα. Ζῆ κεῖ μέσα παντέρμη, ἀπ' τὸν καιρὸ πού πῆκανε μυστηριώδως ἡ πρώτη γυναίκα τοῦ κυρίου τῆς, μιά πεντακόρη μικρούλα, τὴν ὁποία ἡ Μαγκέ ἔλατρευε. Καὶ νὰ ἔξανα πού ὁ κύριος τῆς, ὁ κ. Ἐδουάρ ντὲ Νορθαζό, τῆς γράφει νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ πατρικό του σπιτί, γιὰτι πρόκειται νὰ φτάσῃ σ' αὐτὸ με τὴ δεύτερη οὐζύγου του, τὴν παύσημορ ἐπίσης Σουζέτ. Τὸ γράμμα αὐτὸ ἀναστατώνει τὴ Στριγγλα. Θὰ φτάσῃ μιά ἄλλη γυναίκα, σὸ σπιτί πού πῆκανε ἡ πρώτη τῆς κυρία, ἡ λατρεία τῆς!... Ὡστε ἐναντιαντρέθηκε ὁ κύριος τῆς; Ἡ δεύτερη οὐζύγου του, τὴν Σουζέτ, ὁ κ. ντὲ Νορθαζό τὴ γινώσκει καὶ τὴν ἐροῦσθηκε σὲ μιά λουτροπόλιν, πού βρισκταν με τὴν ἐξοχότητα τῆς Ἰσαυρίνας Ἄβελν. Γράφοντας ἀπρὸσχετὰ μιά βροδιά στὴν ἀμμοδιά, ἡ Σουζέτ ἔπιασε ἔξανα ἐπάνω του. Κι' ἀπὸ τῆ βροδιά αὐτὴ τὸν ἀγάπησε κι' ἡ Σουζέτ τρελλά!...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Φοβερὸ πρᾶγμα, ἀλήθεια! εἶπε στὰ τελευταία ἡ Ἰσαυρίνα εἰρωνικά. Μά δὲν τὸν ἀναγνώρισε, μικρούλα μου, αὐτὸν τὸν κύριο;... Δειπνοῦσε γῆθὸς τὸ ἔραβυ ἀπέναντί μας, σὸ ξενοδοχεῖο... Πολὺ καθὼς πρέπει φαίνεται, εὐγενής, ἀπ' τὴς Ἀρδέννας, πλούσιος καὶ μετὰ μεγάλο δνομα... Αὐτὰ διηγόντουσαν χθὲς ἔραβυ, γιὰ λογαριασμὸ του, δύο κυρίες πού καθόντουσαν πλάι μας.

Ἡ Σουζέτ θυμήθηκε.

—Ἀλήθεια! εἶπε. Δὲν τὸν ἀναγνώρισα... Χθὲς μού φάνηκε διαφορετικὸς... Δὲν εἶχε αὐτὸ τὸ ὕψος πού εἶχε πρὸ ὄλ'γου... Ὡστόσο, ἄς πηγαίνουμε, ἐξαδέλφουλα μου... Μπορεῖ νὰ ξαναγυρίσῃ καὶ σὲ θεατικὸ ὅτι τὸν φοβοῦμαι!

Τὸν ἐξανάβλεπε κατόπιν κάθε ἡμέρα. Στὸν ἐξώστη, κατὰ τὴν ὄρα τῆς μουσικῆς. Τὸ ἔραβυ, στὰ σαλόνια τοῦ καζινὸ. Παρατήρησε ὠστόσο, ὅτι ἐκεῖνος δὲν τὴν χαιρετοῦσε. Ἴσως γιὰ νὰ μὴν τῆς θυμίσῃ τὸ ἐπεισόδι τῆς ἀκροθαλασσίας. Τὸν εὐγνωμονοῦσε σχεδὸν γιὰ τὴ λεπτότητα τοῦ αὐτῆ. Θάτρεμε σύγκορμη ἂν ἔκανε πὸς τὴν ἀναγνώρισε. Καὶ στὸς χοροῦς, δὲν τὴν καλοῦσε νὰ νορήμουν. Κι' ἔκανε καλὰ. Γιατι ἡ Σουζέτ θὰ πῆβαινε ἀπὸ ντροπῆ, ἂν θοισκόταν κοντὰ σὸ στήθος ἐπάνω σὸ ὁποῖο εἶχε πέσει τότε!

Μά ἀδιόκοτα ὅμως ὁ ἀγνωστος ἐκεῖνος ἦταν κοντὰ τῆς, ὄχι πολὺ κοντὰ τῆς, σὰν κατὰ τόγνη ἢ σὺμπῆρωσι. Ὅταν κρυφὰ ἔστρεφε τὸ θλέμμα τῆς πρὸς αὐτὸν, ἐκείνος ἀποτραποῦσε ἀμέσως τὸ δικὸ του θλέμμα. Ἐκεῖνη ὅμως ἤξερε, ὅτι θθοχιζε πάλι νὰ τὴν ἐνανακτυτᾷ, εὐθὺς μόλις ἡ ἴδια θόκανε πὸς θὰ κύτταζε ἄλλοῦ. Δὲν τῆς φανόταν τώρα τόσο τρομερὸς. Δὲν καταλάθαινε κ' ἡ ἴδια γιὰτι εἶχε τόσο τρομάξει τότε μαζί του. Ναι! Εἶχε τὰ μαλλιά κατὰμυαυρα, τὸ πρόσωπο ὄχρὸ καὶ τὰ μάτια φλογερά. Μά ἡ ἐβρωσία του, τὸ ἀρρενωπὸ του ὕψος, τοῦ ταίριαζαν. Ἐνα ἄνδρας Νά ἴ φάνηκε κι' αὐτός, ψηλὸς καὶ μεγαλόσωμος, σὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ νυχθημέρας! τῆς φάναζε ἢ δεσποινίδας.

«Αθελέι.

—Καλά! άποκριθηκε.

Αλλά δεν έμεινε πολλή ώρα εκεί. Η φλουαρίες τών άλλων κοριτσιών τή στενοχωρούσαν. Κατέθηκε τή σκάλα, πήγε στην άμμουδια κι άρχισε να περπατάη εκεί. Ήταν τόσο λυπημένη, ώστε τής έρχόταν να κλάψη.

Λυπημένη; Γιατί; Ζητούσε να θρη προφάσεις για τή λύση της. Δεν ήθελε να όμολογήη στον εαυτό της, ότι ή άπουσία του κ. Νορθαζύ ήταν ή μόνη αίτια. Δεν κατόρθωνε όμως να ξεγελάση τόν εαυτό της. Αισθανόταν, ότι έπαυσε διότι δεν φάνηκε εκείνος, κι' ότι θά ήταν ευχαριστημένη άν τόν έβλεπε άπόψε όπως τόν είδε χθές...

Θέέ μου! Μήπως τόν άγαπούσε; Για πρώτη φορά ή σκέψη αυτή τής έρχόταν φανερή. Ήταν σάν να φωτιζόταν κάτι μέσα της. Κι' αναλύθηκε σε δάκρυα.

Κατόπι φοβήθηκε πού ήταν μόνη μέσα στο σκοτάδι. Άρχισε να τρέχει προς τού φωταγωγημένο καζινό. Θά ριχνόταν στην άγκαλιά τής εξαδέλφης της και θά τής έλεγε:

—Πάμε γρήγορα να φύγουμε...

Και τής φαινόταν ότι δεν θά άγαπούσε πειά τόν κ. ντέ Νορθαζύ, όταν θά ήσαν στο δωμάτιό των. Αλλά δεν μπορούσε να προχωρήση πολύ. Αισθανόταν αδυναμία, ζάλη. Η καρδιά της χτυπούσε. Μιά πέτρα θρέθηκε μπροστά της. Κάθισε στο σκοτάδι, με τή θάλασσα και τόν ουράνο άντίκρου της.

Κύτταζε πολλή ώρα, με τού έλέμενα της άφηρημένο, χωρίς να βλέπη. Τήν τριγυρίαν τώρα τά χάδια του φωτός τής σελήνης κι' ο φλόισκος τών κυμάτων και τήν νάρκωσαν σχεδόν... Βυθίζόταν διαρκώς στο χάος άτελειώτων ρεμβασμών...

Έξαφνα τινάχτηκε! Μιά ανλουέττα ανθρώπινη ξεπρόβαλλε, πίσω από έναν θράγο, έπάνω στο άγχο φόντο τής άμμουδιάς. Τότε, άπότομα, άναγνώρισε τού μέρος στο όποιο θρισκόταν: Έκει ακριβώς είχε συγκρουσθή τότε, με τόν κ. Νορθαζύ... Κ' ή σκία τώρα του κ. ντέ Νορθαζύ άπλώνονταν άπροσδόκητα έπάνω στην άμμο...

Νά, φάνηκε κι' αυτός, ψηλό και μεγαλόσωμος, στο φως του φεγγαριού!

Η Σουζέτ δεν κινήθηκε. Δεν άποτράχζε τά μάτια της. Κάποια άκατανίκητη δύναμη, φοβερή συγχρόως και γλυκειά, τήν κρατούσε μουδιασμένη. Κι' εκείνος έβρισ, σε άπόσταση μόλις λίγων θημάτων, με τού κεφάλι του γυμνό τήν κύτταζε... και κυτταζόντουσαν στα μάτια, χωρίς λόγια, χωρίς κινήσεις...

Είχε στα σκοτεινά του μάτια μία άπειρη γοητεία και τρυφερότητα. Άκτινοβολούσαν γλυκά τά μάτια του αυτά, κ' ή Σουζέτ έβλεπε μέσα τους τόν ουράνο με τού πρώο και χαϊδευτικό φως του!

Πολλή ώρα κυτταζόντουσαν έτσι κ' οι δύο τους, με τά χείλη των μισοανοιγμένα από έκστασι...

Έξαφνα, ή κόρη έγινε κάτωρη στο φως τής σελήνης.

Τι είχε τώρα εκείνος; Τι έπαθε; Τά χαρακτηριστικά του τευνώνονταν και συσπάζονταν διαδοχικά, σε έκφρασι μανιώδους άπελπισίας. Τά χείλη του σφιγγόντουσαν σε θυμό στόματος, τού όποιο θηλει να δαγκώσει και να έξοση. Ποιον μιούσε έτσι; Ποιον άπειλούσε; Ω! Όχι αυτήν θεόσια. Ά, νά!... Συναήλθε τώρα, τού πρόσωπο του πραινθήκε πάλι, γλόκανε σάν και πρώτα, μά ή χαρά δεν ξαναφάνηκε σ' αυτό. Η άπροσδόκητη εκείνη θιασότη του αναλύθηκε σε μία μελαγχολία, ή όποια φαινόταν άτελειώτη, αιώνια... Η υπερβολική θλίψη για κάποιον άπολεσθέντα παράδεισο κατοικούσε τώρα μέσα στα μάτια εκείνα...

Δυό δάκρυα κύλησαν έξαφνα στην άνδρική μορφή του άργα, άργα, παράξενη άδυναμία δυνατής καρδιάς—δυό δάκρυα πού τρμάζαν κι' αυτά, γιατί ήσαν άπίστευτα, σάν να κυλούσαν σε πρόσωπο χάλκινου άγάλματος.

Μά ή Σουζέτ δεν σκέφτηκε να ρωτήση τήν άφορμή τής θουθής αυτής άγωνίας. Χωρίς να έξη, χωρίς νάχη ανάγκη να έξη τήν αίτια, ύπόφερε κι' αυτή από εκείνη τή θλίψη, τή συμμερίζονταν κι' έκλαψε σάν να πονούσε κ' ή ίδια.

Κυτταζόντουσαν άπαρηγόρητα κι' αμοιβαία, σάν δυό παιδιά τού ίδιου νεκρού.

Τέλος, ο κ. ντέ Νορθαζύ έκανε μερικά θήματα προς τού μέρος της, γονάτισε στη γη και σκύβοντας τού κεφάλι του άπαλοφλησε τή δαντέλλα πού μισοκείπαζε τόν καρπό του άβρου χε-

ριού της. Έκείνη δεν εσφινιάστηκε. Ήταν σάν να πρόβλεπε, σάν να περιμενε τού διάθημά του αυτό. Έπειτα ο κ. Νορθαζύ σηκώθηκε και ψιθύρισε:

—Χαίρετε, δεσποινίς!

Κι' άπομακρύνθηκε στην άμμουδιά, προς τού μέρος του σκοτεινού θάδους. Σηκώθηκε κι' αυτή κατόπι, και τράβηξε προς τού αντίθετο μέρος, προς τού φωτισμένο καζινό.

Ότε μία φορά δεν έστρεψε τού κεφάλι της. Τής φαινόταν ότι έλαβε διαταγή, άπ' τήν όποια δεν έπρεπε να ξεμακρύν, και συμμορφωνόταν πιστά με αυτή. Αισθανόταν μέσα της και δίχως κανένα λόγο μία άπειρη θλίψη.

Ότε τού θράδου εκείνο, ότε τά έπόμενα ή Σουζέτ ξαναείδε τόν κ. Νορθαζύ. Άξαφνα ή Ίσαυρίνα πού κυνηγούσε νέα τής λουτροπόλεως, τής ανήγγειλε ότι «ο κομφος καθαλλέρως» έφυγε.

—Βλέπεις, μικρούλα μου; τής είπε. Όλος ο κόσμος φεύγει. Είναι καιρός να γυρίσουμε και μέσα στο Παρίσι.

Αυτή τή φορά ή Σουζέτ δεν έφερε άντηρησι. Είχε γίνει σοβαρή, μιλούσε λίγο και στις ερωτήσεις πού τής ύποβάλλανε άπατοώς ύστερα από πολλήν ώρα.

Όταν ή εξαδέλφη της τήν ρωτούσε:

—Τι έχεις, μικρούλα μου;

Η Σουζέτ πήγαινε στο παράθυρο, κούτταζε τήν θάλασσα και μετά, έλεγε:

—Α! Όχι!... Δεν έχω τίποτε!

Τέλος ή δυό εξαδέλφες επέστρεψαν στο Παρίσι. Η δεσποινίς

Άθελεν δεν κρατούσε πειά τή χαρά της, γιατί θρηκε όλα τά πουλιά του θερμοκηπίου της εν τάξει, όπως τά είχε άφήσει. Μονάχα, ύστερα από λίγες μέρες, ένα πουλάκι, ένα κολοβόρι έφυγε, άγνωστον πώς. Ένα πουλάκι σχεδόν πένθιμο, πού δεν τραγουδούσε καθόλου.

Η μελαγχολία της Σουζέτ είχε μετριασθή. Είχε λησμονήσει λοιπόν, τόν λίγο παράξενο εκείνον κύριο, ο όποιος τήν είχε φοβίσει τόσο στη λουτροπόλι κι' ο όποιος επί δυό μήνες συνεχώς τήν εκύτταζε από μακριά, διακριτικώτατα; Όστε δεν έμεινε στη θύμησή της τίποτε από τήν σιωπηλή και μυστηριώδη έκαινη ώρα, κατά τήν όποια άνταλλάξεσε μεταξύ τους τις σκέψεις τους, σάν να τελούσαν έναν όμεινο ψυχών;... Και τις ώρες κατά τις όποιες έκλαψε γι' αυτόν, κι' αυτές άκόμα δεν τις θυμότανε;... Ω! τά θυμόταν όλα αυτά ή Σουζέτ! Δεν χάνει κανείς μέσα σε λίγες μέρες τήν άνάμνησι ενός αισθηματικού μυστηριώδους, μιας ώραίας περιπέτειας. Κι' έλπικε ότι ο κ. ντέ Νορθαζύ σίγουρα θά ξαναεμφανίζονταν μπροστά της. Και στή σκέψη αυτή, ένα ρίγος περνούσε έλο τού σώμα της, ένα ρίγος πού άναλυ-

ότανε σιγά-σιγά, σε μιάν άπειρη χαρά! Αλλά όταν κανείς δεν εινε άκόμη καλά-καλά δεκαεφτά χρόνων, δεν μπορεί να μείνη διαρκώς σκεπτικός. Υπάρχουν τόσα πράγματα για να τόν άπασχολήσουν!... Έπισκέψεις, τουαλέτες, χοροί και άλλα και άλλα άκόμη. Για τήν Σουζέτ ύπρχε κυρίως ή εύθυμία τής εξαδέλφης της. Πώς, λοιπόν, να κρατήση διαρκώς τή σοβαρότητα της;

Μέσα σε λίγους μήνες, ή Σουζέτ έγινε πάλι τού κοριτσάκι πού ήταν πρίν. Έντούτεος όμως συλλογιζόταν άκούη τόν κ. ντέ Νορθαζύ. Κάποτε με τρυφερότητα, κάποτε με θλίψη. Και βυθίζόταν σε ρεμβασμούς ή νέα κοπέλα:

—Γιατί έφυγε; Γιατί δεν ξαναήρθε αναρωτιόταν άνήσυχα κάθε τόσο.

Και τελείωνε τούς πικρούς στοχασμούς της με τόν 'διο πάντοτε παρατεταμένο στεναγμό:

—Αχ!... Υπάρχουν άνθρωποι δεχνούν πολύ εύκολα!...

Η εξαδέλφη Ίσαυρίνα σκέφτηκε άξαφνα να δώση ένα χορό στήν σέρα, στην όποια είχε τά πουλιά της και κατά τήν όποια ή όρχηστρα θήταν κρυμμένη πίσω από τούς ροδώνες. Τί ώραία ιδέα!

Ένα άπόγευμα—είχε περάσει ένας χρόνος και πού πολύ από τήν ημέρα πού γύριαν ή δυό εξαδέλφες από τή Βρετανία—ή Σουζέτ ολόγαρα σκεπτόταν αυτό τού χορό πού θά δίνονταν σε λίγες μέρες, όταν άνέθηκε ή εξαδέλφη Ίσαυρίνα και τήν παρακάλεσε να κατεβή στο σαλονάκι, όπου έμεινε συνήθως, για

Και ή Σουζέτ πέρασε από τά χάδια τής εξαδέλφης της Ίσαυρίνας στα χάδια του συζύγου της

νά εινε κοντά στα πουλιά της.

—Θέε μου! ξεφάνισε ή Σουζέτ κατάπληκτη, μόλις πέρασε την πόρτα του μικρού σαλονιού.

Μέσα εκεί ειβε κάποιον, που τόν εγνώριζε πολύ καλά!

Ή δεσποινή "Αβελίν, ταραγμένη εξαιρετικά κι' αυτή, ειπε θιασαστικά πού Σουζέτ:

—"Έλα λοιπόν! Έλα... "Έχω νά σου πώ κάτι τού σπουδαίο... 'Ο κ. ντί Νορθαζού σέ ζητεί για νά σέ κάνει σύζυγό του!

"Ένα κύμα χαράς πλημμύρισε μέ μιās τήν Σουζέτ, σάν νά ανθισαν δια μαζί τά τριαντάφυλλα και νά τή μεθούσαν μέ τó άρωμά τους. "Αλλά συγχρόνως, μαζί μέ τήν χαρά της και τó ήδονικό μεθύσι, αισθανόταν κι' ένα φόβο γλυκό. Λίγο έλειψε νά λιποθυμήσει—όπως τήν Αύγουστιάτικη εκείνη θραυδιά στή μοναξιά της νύχτας—και, χωρίς νά ειπή λέξι, θρέθηκε στήν άγκαλιά της εξεσβέλης 'Ισαυρίνας.

Τότε ή 'Ισαυρίνα έκλαψε, "Έκλαψε ή μικρή γρηούλα, γιατί έβλεπε πού ειχαν κρύψει από αύτήν τó αισθημά τους κι' ότι άγαπιόντουσαν από πολλόν καιρό ό άνδρας εκείνος, τόν όποιο εγνώριζε τόσο λίγο και εκείνο τó κοριτσάκι, πού τó αγαπούσε τόσο πολύ. Αυτή ή άποκάλυψις τήν συνεκλόνησε, τήν εκανε νά άνωρωτηθή επανειλημμένως: "Αν εινε άναπόφευκτό τó νά αγαπά κάθε άνθρωπος, ή, άκόμη, τó νά νομίζει πως άγαπά.

—"Α! τήν καθύμνη τή μικρούλα! ψιθύριζε συχνά ή εξεσβέλη 'Ισαυρίνα, καθώς σκεφτόταν τή δική της παλιά περιπέτεια.

"Αλλά, εκτός άπ' αύτό, ή εξεσβέλη 'Ισαυρίνα σκεφτόταν άκόμη, ότι μόνη της, χωρίς τήν συντροφιά της Σουζέτ, θά ζούσε πεινά πολύ μελαγχολικά. "Ω, ναι, δέν θά λυπόταν περισσότερο κι' άν άκόμα δια τά πουλιά έσφυγαν από τó θερμότηπιό!

Μέ τó γάμο της ή Σουζέτ επέρασε από τή μιá ευτυχία στήν άλλη, από τά χάδια της εξεσβέλης 'Ισαυρίνας σέ χάδια του συζύγου της. Και μέλιστα αισθανότανε τώρα μέσα σέ μιá μεγαλύτερη από πρην ευτυχία τόν έαυτό της, γιατί έβλεπε πώσα γάρ προξενούσε π' ό σύζυγό της.

Έλατρεψέθ ειθύε εξ άνηξ άπ' τόν κ. ντί Νορθαζού. "Έγινε γι' αύτόν ένα ειδολό πολύ τυραννικό. Δέν τήν έτρόμαξαν πεινά τά μεγάλα μαύρα θαθεία μάτια του. Αυτή τώρα ήταν ή κυρίαρχος. Μπορούσε νά τόν κάνει νά τρέμη εκείνον τόν επιθηλικόν και τόν άδάμαστον άνδρα, μέ μιá κίνηση του δαχτύλου της. Ειχε χιλίες δυό επιτακτικές ιδιοτροπίες. "Έν τούτοις τó μέγαρο του συζύγου της, πού ήταν σέ μιá συνουικία ήσυχη, μακριά από τά θέατρα και τó δάσος, δέν της άσσεσε καθόλου. Μέσα σέ εξεσβέλη, νά έπιλωθή, νά στολιστή ένα μέγασο στυλ Άναγεννήσεως, αληθινó κομψότηνημα, πού δοσκόταν κοντά σέ πάρκο Μουσό.

Ή Σουζέτ δέν μπορούσε επίσης νά ύποψέρη τά άγγλικής ράσας άλογα μέ τó μακρό λοιμό. Ζήτησε λοιπόν κι' άγόρσε λεπτόσασα άραβικά άλογα, μέ πλούσια γαίτη.

"Α, πώσες άλλες φαντασπληξίες ειχε! "Αλλά έχοθόντουσαν και στιγμές κατά τις όποιες θυθίζόταν σέ μερθασμούς μελαγχολικούς. Αυτό συνέβαινε όταν δέν μπορούσε νάβρη κοιμηιά καινούρια τρέλλα. Μά ειχε μεγάλη φαντασία κι' εβρισκε διαρκώς καινούρια πράγματα.

Τής άσσεε νά τήν ύπακούουν πάντοτε έτσι, χωρίς αντίρρηση, χωρίς άνομορπία. Και τής άσσεε αύτό, γιατί, πρϊωτον εινε διασκεδαστικό πράγμα ή παντοδυναμία και δεύτερον, γιατί επίστευε, ότι ή μεγαλύτερη νασά του συζύγου της ήταν νά τήν ύπακούη, γιατί κάθε νέα άπατήρις της ήταν γι' αύτόν μιá απόλαυση.

Και δέν νελόταν ή Σουζέτ. "Ή ευτυχία του συζύγου της νιόνταν μεγαλύτερη σέ κάθε εδνα-ρ'α, κατά τήν όποια ύπορούσε νά τή ενδοσιτή. Πραγματικώς δέν ζούσε εκείνος παρά μόνο για τή απόλαυση πού δοκιμάζε θλέποντάς τήν νά χαμογελάει από ευχαρίστσι. Για ένα της «Είσαι πολύ καλός» στό περήφανο και σκληρό πρόσωπό του χυόντανε μιá άπερίγραπτη ψυχική εδδομαινία. Στή σύζυγό του, ή όποια ήταν άς χιτες ένα παιδί και έιευνε πάντοτε παιδ', δέν ζητούσε νάβρη μιá φλογερή άγάπη, άλλα άφινε νά αναπτυγθί μόνος του ό έρωτας της γυναίκας. Μ' άλλα λόγια, ήταν πρόθυμος ύππρέτης μιās κούκλας, ή όποια δέν θ' άργούσε νά γίνη γυναίκα, ή όποια δέν λέει άκόμα άγνα-

πώ, άλλα άρχίζει νά λήη εθέλω».

"Άξασνα, ήρθε στή Σουζέτ μιá ιδιοτροπία.

Συχνά τó θράδυ δέν πήγαιναν στόν κόσμο, γιατί ό κ. Νορθαζού ήθελε τή γυναίκα του άποκλειστικώς για τόν έαυτό του. Καθόντουσαν λοιπόν μπροστά στό άνοιχτό παράθυρο, στό όποιο έφτανε τó άρωμα τών άκακίων του πάρκου. Τής άσσεε τής Σουζέτ νά τής διηγηται τά μεγάλα ταξείδια πώου κάνει άλλοτε στήν Αίγυπτο, στήν Κίνα, στήν 'Ιαπωνία, στήν χιμαϊρικός τόπους πού έρεθίζουν τήν φαντασία. Τά παράδοξα όνόματα, τά παράδοξα έθιμα τήν διεσκέδαζαν σάν παραμύθι.

"Αλλά συγχρόνως δοκιμάζε κάποια μελαγχολία, κάνοντας τή οκέφι, ότι άλλοτε—πρην τήν γνωριση—ειχε πάει τόσο μακριά της. —"Έλα! "Έλα! Ξαναγύρισε! τού έλεγε και τού ζητούσε νά τής μιλή για τó παλαικό σπίτι πού ειχε στά "Αρβενία, τó σπίτι στό όποιο γεννήθηκε και έζησε τά παιδικά και νεανικά του χρόνια, μαζί μέ τόν πατέρα του και τή μητέρα του, πού ήσαν γι' αύτόν σιωπηλοί και σσαρολό αύτρωφοι. Ειχε τήν περιέργεια νά μάθει νι τί σκεφτόταν και τί έλεγε όταν ήταν μικρός. "Όταν τής μιλούσε για κανένα αγαπημένο του ασκάλι πού έμόφρησε ή για κανένα πουλι πού τó έπνιξε ή γάτα, συγκινιόταν τόσο πολύ, ώστε εδάκρυζε.

Κι' άξασνα τής γεννήθηκε ή έπιθυμία νά ιδή τó μέρος εκείνο, αύτό τó παλαικό σπίτι του άνδρός της.

—Θά μέ πās εκεί! Δέν εινε έτσι; τού ειπε μέ τόνο κυριαρχικό.

"Εξήλθεε για τις άναμνήσεις του συζύγου της και ήθελε νά τις έξη κονές μαζί του.

Και, μέ τήν πεποίθησι ότι θά ύπάκουγε, πρόσθεσε:

—Σύμφωνοι, λοιπόν! Φεύγουμε άβριό!

"Αλλά εκείνος, μόλις άκουσε τά λόγια της αύτά, νινάχηκε θρθιος, μέ ένα άπότομο νευρικό τίνιαγμα. Ειχε χλωμίσει μέ μιās και τά χείλη του έτρεμαν όπως τó άνθρώπου, ό όποιος κυριαρχείται από ένα μεγάλο φόβο.

—Τι έχεις, λοιπόν; τόν ρώτησε εκείνη κατάπληκτη.

—Τι νά έχω!... τής άποκρίθηκε εκείνος μ' ένα άλλόκοτο πείσμα, θημαζόντας νευρικά πέρα δώθε μέσα στό δωμάτιο. Μιá τρελλή ιδέα σου πέρασε άπό τó κεφάλι και έλπίζω ότι δέν περιμένεις νά ύποχωρήσω σέ μιá άνόητη ιδιοτροπία.

Τό ότι μπορούσε νά μήν ύπακούσει δέν τώχε σκεφθί ποτέ ή Σουζέτ και γι' αύτό ή άρνησι του αύτή της προξενίσε μιá άφάνταστη έκπληξι, κυριολεκτικώς κατάπληξι! "Εμεινε λοιπόν τελείως άκίνητη, άναυδη, μέ τά θλέματα της στηλωμένα σπάνω του.

"Εκείνος, θλέποντας τήν έκπληξι της, προσπάθησε νά νασομεγάσει και γαιουέλασε. Και τότε άργισε νά τής λήη μέ όσο μπορούσε πώ ήρεμο και γλυκό τόνο:

—Συγγωρέσε με, Σουζέτι!... Σού μιλήσα άπότομα. Είμαι

καμιά φορά θιασιος, χωρίς νά τó θέλω. Δέν κατορθώνω πάντοτε νά έχω τή άδρότητα πού χρειάζεται για τήν παιδική σου ενδοσιθησία... "Αλλά όμολόγησε ότι και σού κάποτε εισαι παράξενη... Τι έχοαρ στσι δά δοκιμάζεις νά ιδής τó πατρογονικό μου σπίτι, πού βρισκεται κάτω από ένα δάσος πείκων, όπου άκούονται διαρκώς ουρλιασμάτα λύκων; Θά φαντάζεσαι ίσως κανένα παιδιό χιτριο μέ πινακοθήκες και ύπνεια, γευστό φαντάσματα. Κάτι τó τρομερό και παράδοξο, πού θά σέ διασκέδαζε Λυπόν, τίποτε από αύτό δέν ύπάρχει! Τό σπίτι στό όποιο γεννήθηκε δέν εινε παρά ένα σπίτι μεγάλο, άπλό, πεζό, μονότονο... "Ένα συνηθισμένο σπίτι κοντά σ' ένα κοινοτάτο χωριό... Αυτό τó σπίτι, τó εινε κληρονομίσε ό πάτερσ μου από κάποιον άγρότη, συγγενή του, και αισθανόταν ευχαρ στσι νά μένη εκεί, γιατί περιφρονούσε κάθε πολυτέλεια και αύτή άκόμα τήν οικογενειακή δόξα. Μόλις και μετά θιας δέχτηκε νά διατηρήσει πάνω από τήν πόρτα τó παλιό λιπτοικό οικόδομη. Στό σπίτι αυτό, Σουζέτ, μόνο τήν πληξι έσθρως. Δέν θά ιδής άλλων κανένα μέσα σ' αύτό παρά μιá γρηά ύππρέτρια, ή όποια δέν μιλάει, ή όποια δέν γέλασε σκέ τής!... "Επιτεσε, σέψου κι' αύτό, Σουζέτ, έγομμε φθινόπωρο και τó φθινόπωρο έκει κάτω εινε μιάς χειμώνας, μέ καταιγίδες και πλημμύρες και χιόνια. "Άφρεσ λοιπόν, αύτή τήν παιδιάστικη φαντασπληξία... "Ας πάιμε σέ κανένα μέρος πού έχει κλίμα ήσιο, γλυκό, στήν 'Ισπανία, στήν 'Ιταλία και μη σκέφτεσαι πεινά τήν έρημιά του χωριού. (Άκολουθεί)

Βγήκαν από τó σταθμό